

VOLÁNÍ

Je bezpečné
mu naslouchat?

Zuzana
Johanovská

mysteriózní
román

VOLÁNÍ

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Zuzana Johanovská, 2025
Cover © Petr Domorád, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6671-0 (pdf)

Zuzana Johanovská

VOLÁNÍ

FOBOS

ČÁST PRVNÍ

Mlhy kolem ostrova se
otevívají nově příchozím

CESTA OD DOMU K MOŘI BYLA POSLEDNÍ PŘEKÁŽKOU, KTEROU ona a její syn museli zdolat. Rozhodně nešlo ani zdaleka o to nejtěžší, co je potkalo – i tak se jí ale po té nekonečné, asi stometrové odyseji potil námahou každický kousek kůže. Zdejší písek a útesy by se daly jen stěží označit za bezbariérové.

Její chlapeček, držený ve vzpřímené poloze jen silou vůle a napětím podpůrných pásů vozíku, se jako vždy díval před sebe. Ono mu ani nic jiného nezbyvalo. Jediným luxusem, který takhle postižené dítě v éře letů na Měsíc má, je to, že je vůbec ještě naživu. A tak její malý nebožáček celé roky jenom upřeně koukal před sebe, zatímco se ona zoufale pokoušela vyčíst z pronikavé modři jeho utrápeného pohledu sebenepatrnější změnu. Díky téhle mnohaleté průpravě nyní zřetelně zaznamenala něco, čeho by si nikdo jiný neměl šanci všimnout. V očích chlapce se zrcadlilo cosi divoce dychtivého – něco, co se odráželo z tajemně mlhavého moře před nimi.

Něžně ho odepla z křesla a vzala do náručí. Kolena se jí div nepodlomila, ale přesto vykročila kupředu. Ani její nohy, ani ona sama si nemohly dovolit klopýtnout. Už celých osm let.

Necítla mráz z ledových vln ani ostré kameny pod nohama. Voda ji objímala a pomáhala jí nést břemeno, které tak dlouho vláčela sama. S nekonečnou láskou, jakou může poznat jenom matka, pomalu spustila ruce níže. Milosrdné moře už za ni převzalo většinu tíhy. Chlapec se studené vodě nijak nebránil – ostatně neměl jak.

V tu chvíli to oba zaslechli. Úžasnou ozvěnu nejsladšího volání, jaké kdy slyšeli. Pokud mohla být ozvěna tolik nádherná, jak nebesky musel znít samotný hlas? Stačilo se jen svěřit vlnám – a někde za obzorem, snad už v jiném světě, jim bude dopřáno se to dozvědět...

Po všech těch letech je to tady, pomyslela si s rozechvěním.

Ale to nejlepší mělo teprve přijít.

Koutky nikdy se nepohybující promodralé pusinky se lehce nadzdvihly. Její malý chlapeček se poprvé v životě usmíval. Po veškerém utrpení, co musel od svého prvního dne snášet, k tomu měl konečně důvod.

Na tenhle úsměv si počkala osm let – a byl stejně krásný a kouzelný jako první úsměv jejího staršího syna.

„To je můj chlapeček,“ vydechla, „tak moc silný a statečný.“

V hlavě jí vytanula písnička, kterou zpívala oběma svým dětem. Sotva by ji bylo možné označit za ukolébavku, ale ten uklidňující, melancholický proud slov jí nějakým zvláštním způsobem připadal pro uspávání vhodný.

Utečem spolu,
na místo, kde nás bolest nedožene,
kde slova, co zraňují, ztratí svoji tíži.

Já opustím vše, však získám Tebe,
jen nezemská délka nás dva zase sblíží.
Utečem spolu,
už nebude záležet na tom, co bylo včera,
tam sejmou z nás pouta lásky,
čí ty jsi syn a čí já jsem dcera.
Už neptej se – a nevracej se v myšlenkách svých zpátky.
Utečem spolu,
cítíš, jak všechna ta tíha mizí?
Utečem spolu,
i když tě miluji, tvá ruka stává se cizí.
Utečem spolu
vstříc říši zapomnění.
Říkají, že vydat se tam je hřích,
však jiné cesty už pro nás není.
A tak po těchhle slovech posledních
my utečem spolu.

*Se slzami a lehkým smíchem nechala své ruce klesnout úplně.
Bezvládné tělíčko se pomalu ponořilo do husté temnoty moře na
své první a poslední cestě za dobrodružstvím.*

*Myslela si, že pro ni bude nesnesitelně těžkou zkouškou nechat
své dítě odejít. Nakonec ale musela nejvíc bojovat s touhou
ihned se vrhnout za ním do konejšivého objetí vody.*

*S bolestným zasténáním se přiměla vypotácet se do palčivě bo-
davého větru na pobřeží. Mokrý oblečení ji obepínalo jako sápadící
se mrtvé ruce a ona nedokázala myslet na nic jiného než na úžasné
volání, za kterým se vydalo její dítě.*

Také se za ním brzy vydá, ale teď ještě ne.

„Vydrž broučku – maminka přijde za tebou.“

Nejdřív musí na tohle úžasné místo dovést svého druhého syna.

Martin

KDYŽ SE MARTIN PO ÚMORNÉ CESTĚ NADECHL ČERSTVÉHO mořského vzduchu, měl nutkání rozběhnout se podél pobřeží táhnoucího se do nekonečna. Vítr z plachet mu ale okamžitě vzal pohled na jeho ženu Kamilu, která ztěžka a s prázdnem v očích vylézala z auta. Nejstarší Marie, ovinutá paží svého přítele Ríši, zatím popoháněla ostatní děti, které rozespale, a snad už i trochu zvědavě, vykukovaly ven jako ptáčata chystající se na svůj první let. Mladší Stázi se jako kočka mrštně protáhla a namířila si to k útesu. Dvojčata Dan a Roman zatím jako jeden dvanáctiletý muž mžourali do ostrého světla, jako kdyby toužili vstřebat celý svět v jediném pohledu.

Pokusil se z obličeje vyhnat starosti a vyslal k nim povzbudivý úsměv.

„Protáhněte se – já zatím vyřídím s panem Burkhartem poslední formality. A pak hurá do člunů!“ mrkl na své dva kluky, z jejichž na chlup stejných očí číselo čím dál větší vzrušení.

„Bude to jenom chvilka,“ prohodil ke své ženě, zatímco se k ní naklonil, aby jí dal lehký polibek na tvář. Strnula, ale

aspoň tentokrát vysloveně neuhnula. Musel se holt radovat i z nejmenších vítězství. Jiná už totiž jemu a Kamile nezbývala.

Zatímco krácel po cestě, na jejímž konci se měli s Burkhar-tem potkat, pokusil se v sobě oživit svůj první rozradostněný dojem. Nespoutaný vítr mu čechral poněkud řídnoucí vlasy a křik racků spolu s vůní moře v něm probouzely dávné vzpomínky na jejich první společné léto, na místě daleko odtud, zrovna na přelomu tisíciletí. *On a Kamila se sotva čtyřletou Maruškou, krácející po nekonečných plážích. Ani si nevšiml, kdy přesně k tomu došlo, ale najednou už pro něj nebyla Kamilina dcera z prvního manželství, ale jejich společná holčička. Vítr jim čechrá vlasy a dýchat je tak snadné. Malá se hrabe v kamíncích a hledá mušle, zatímco oni s úsměvem ruku v ruce popíjejí kávu a vyměňují si pohledy, jejichž denní něžnost se v noci promění v něžnosti docela jiného typu...*

Do reality ho vrátila až silueta, temně se rýsující proti nekonečné modři oceánu. Na molu stál asi padesátiletý muž, který zcela naplňoval Martinovu stereotypní představu o dirigentech – prošedivělé vlasy, oduševnělý výraz, útlá postava a štíhlé prsty. Pohled jeho šedavých očí se co chvíli stáčel k autu, kolem kterého rozradostněně pobíhala dvojčata.

„Neříkal jste, že přijedete s celou rodinou.“ Trochu si šlapal na jazyk, takže zněl poněkud zábavně. Nicméně na znepokojení v jeho hlase rozhodně nic zábavného nebylo.

„Nezmiňoval jste, že by vám v domě vadila přítomnost dětí. Navíc ty moje nic nezničí, buďte bez starosti.“

„Vy mi nerozumíte. Myslel jsem, že sem jedete s jiným záměrem...“

„A s jakým záměrem bych sem asi tak v polovině července měl jezdit?“ pousmál se na něj Martin, aby aspoň trochu odlehčil napětí, které se mezi nimi vytvořilo. Nevěděl, co toho divného patrona vyvádí z míry, ale upřímně by se už nejraději viděl ve člunu.

„Co o mém ostrově víte?“ zeptal se stále znepokojenější muž.

„Že je možné si ho pronajmout za přiměřené peníze, které jsem zaplatil. A teď vážně – o co tady jde? Žijí snad kolem něj žraloci zabijáci?“ pokusil se zažertovat a musel si přiznat, že už vyšel ze cviku.

„Ne, to ne. Ale lidé tam většinou jezdí z úplně jiných důvodů, než je ten váš. Peníze vám mohu vrátit, v tom není problém...“

„Tak moment.“ Martin se snažil být trpělivý, ale pomalu se v něm začala vařit nebezpečná směs únavy z cesty a bezradnosti z neutěšeného stavu jeho rodiny. Představa, že bude nucen narychlo hledat náhradní ubytování na celé léto, přiložila pod kotel jeho dlouhodobé frustrace. „Buď mi hned vysvětlíte, co je za problém, nebo mi laskavě předejte klíče.“

„Víte,“ pokračoval pan Burkhart stále jemným tónem – nyní zněl skoro plaše –, „lidé tam většinou jezdí, když potřebují být sami. Někteří se odtamtud vrátí s novou energií čelit světu, ale jiní už odtamtud nikdy neodjedou.“

„Chcete mě strašit příběhy o tajemných úmrtích, která se na vašem ostrově dějí?“ Vztek v něm přímo bublal, a jestli neuvolní přepětí, brzo ten papiňák v jeho hlavě vybuchne. „Je zajímavé, že jste se o tom nezmínil, když jsem vás prve kontaktoval.“

„Obvykle si informace o mém ostrově nachází cestu k lidem, kteří přesně takové místo hledají... Místo, ze kterého už se neplánují vrátit.“

„To je tedy výborné! No a co vy – vy sám tam občas býváte?“

„Bývat je silné slovo. Jezdím tam, jen když musím.“

„Ale říkal jste, že se odtamtud lidé vrací – až na pár nešťastných případů...“

„Někteří se vrací a jiní ne. Pár případy bych to rozhodně nenazýval.“

„Fantastické.“ Martin se zasmál, ale veselý smích to nepřipomínalo ani zdaleka.

„Opravdu jsem ochotný vám vrátit celou sumu zpět...“

„Není třeba, na místa se zlou aurou nevěříme. Dejte mi klíče.“

Pan Burkhart se na něj plaše podíval. Martin zřetelně viděl, že chce ještě něco namítat – ale neodvážil se. Pomalu, skoro ustrašeně natáhl k Martinovi ruku, v níž se zatřpytil svazek klíčů.

„Malé jsou od motorových člunů, velké od domovních dveří,“ zamumlal s pohledem člověka, který se dívá na ztělesněnou noční můru.

Zas tak drsný jsem na něj nebyl, přemítal Martin cestou zpátky ke svému vozu. Ale proč ho vůbec řeším – měl bych se raději hodně rychle zamyslet nad tím, jak moc dobrý nápad je brát Kamilu v jejím stavu na místo, kam se lidé vydávají páchat sebevraždy...

„Vyřízeno, zvedáme kotvy,“ houkl ke své rodině a ani už se nepokoušel hrát přehnané nadšení. Kolem něj se zatím skoro nepostřehnutelně protáhl pan Burkhart. Jako kdyby se

probral z náměsíčnosti, najednou s trhnutím zvedl pohled, který doteď zabodával do země, a upřel ho na Kamilu, ztěžka se opírající o kapotu auta.

Nečum na ni! chtělo se Martinovi zařvat. Burkhart ale naštěstí moc dlouho civět nehodlal. Jen si ji jedním, skoro chirurgicky přesně vedeným pohledem odshora dolů prohlédl, jak se křehce choulí zabalená do deky. Potom si sám pro sebe pokýval hlavou, jako kdyby si něco ujasnil (*co asi?*), a než se stačil Martin vzpamatovat, byl už hodný kus cesty od nich.

Ta trapná scéna zanechala ještě horší pachut', než měl z toho člověka doteď. Ale zaplat'pánbůh, aspoň se konečně uráčil zmizet ze scény.

Podmračený Martin se vydal ke kufru auta, aby pobral největší a nejtěžší věci. Maruščino pateticky zamilované mladé ucho Ríša samozřejmě mezitím stálo kus od něj jako tvrdé Y a k pomoci se nemělo spíš z rozpačitosti než z neochoty. Jindy by vůči němu Martin cítil pobavený soucit, ale v jeho aktuálním rozpoložení ho pohled na něj ještě víc popudil.

Nemá tu co dělat – tenhle výlet je rodinná záležitost! Proč jen jsem ho tedy Marušce dovolil?

Otráveně vzal kufrý do rukou a chystal se vykročit k člunu. Pohled mu při tom manévru padl na jeho prostřední děcko Stázi. Na rozdíl od ostatních nestála u auta, ale o kousek dál na kraji útesu upřeně hleděla někam do mlhy kus od pobřeží, kde měl ležet jejich nový prázdninový domov.

I když byla jeho maličká trochu zvláštní, občas mu připadalo, že vidí ve skutečnosti líp a dál než ostatní. Možná

by měl i on zkusit to, co dělala ona. Dívat se vstříc zítřkům, nerozčilovat se nad maličkostmi a neohlížet se zpět. Hlavně už se neohlížet zpět.

Marie

JEJÍ POKOJ, STEJNĚ JAKO ZBYTEK STAVENÍ PŮSOBIL vskutku romanticky. Nicméně spíše ve stylu Edgara Allana Poea než Jane Austenové. I přes pokročilou denní dobu se všude na pobřeží válela mlha a křik racků zněl nadmíru teskně.

Pro mamku je tohle asi nejhorší místo na celém světě.

Upřímně si ale musela přiznat, že pro mamku v posledních měsících na světě neexistovalo jediné vhodné místo. Poté, co v šestém měsíci musela porodit mrtvý plod (Marie mu tak zásadně říkala, přestože předtím o něm už všichni mluvili jako o miminku), nebyla její matka stejná jako dříve. S tím dítětem v ní umřelo ještě něco jiného a Marie se začínala smiřovat s faktem, že už se to něco asi nevrátí zpátky. Neuměla si představit, jak moc mamce musí srdce pukat žalem, to samozřejmě, ale...

Jste tu pořád ještě my, mami – tvé ostatní děti. Nejsme snad pro tebe dost?

Kolem pasu se jí ovinuly Ríšovy ruce a na rameni ucítila jeho hlavu. Usmála se, ale spíš ze setrvačnosti než ze skutečného citu.

„Uděláme si tu krásné prázdniny, uvidíš.“

Krásné prázdniny uprostřed mlhy. Ríša bude vyžadovat její pozornost jako klasický muž nové éry, visící oddaně na své dívce jako psík. Děcka budou potřebovat svoji starší sestru taky více než kdy dříve – teď když je mamka vůbec neřeší. I další silný a nezávislý alfa samec – táta – bude samozřejmě svou nevlastní dceru potřebovat, aby ji zaukoloval vším možným, na co jemu samotnému nebudou stačit síly. No a maminka... ta bude svým mlčením a koukáním do prázdna mlčky přímo křičet: „Maruško, udělej něco! Co, to vážně nevím, ale musíš na to přijít.“

Kde na to všechno má brát sílu?

„Něco tě trápí,“ jeho ruce ji o trochu více sevřely. „Co se děje?“

Hořce se ušklíbla. Její miláček trval na tom, že prázdniny jsou strašně dlouhé a chce s ní jet za každou cenu – tak ať si užije autentickou náladu dovolené jedné rozpadající se rodiny. „Jsem unavená a strašně bych chtěla být kdekoliv jinde.“

„To zvládneme,“ zašeptal a lehce ji políbil na tvář.

Myslí to dobře, ale ty jeho plytké kecy mě zničí. Proč jsem souhlasila, aby jel se mnou? Nemám i tak dost jiných starostí? Chtěla jsem ho tady doopravdy mít, anebo jsem ho vzala s sebou prostě proto, abych nemusela snášet jeho dotčené nářky odkopnutého štěněte?

„Nejsme tady na dovolené, chápeš?“ skoro vykřikla. „Moje mamka je v háji, táta věří, že se na tomhle depresivním místě stane zázrak a ona se uzdraví, Stázi je den ode dne divnější a kluci potřebují rodiče, kteří je vůbec neřeší a...“

„A my to zvládnem, Maru. Vím, že tvoji rodinu neznám, ale pomůžu ti, jak jen budu moci. Můžu se věnovat tvým

sourozencům – vypadají jako moc fajn děcka. Zkusím si popovídat s tvou mamkou, můžu pomoci s vařením... I když to poslední v mém provedení asi není pomoc, o kterou by kdokoli stál.“ Překvapivě plaše se na ni pousmál. „Cokoli mi řekneš, to udělám. Taky tu nejsem na dovolené. Upřímně, kdybych vybíral místo, kam bychom spolu měli jet, určitě by to nebyl tenhle bohem zapomenutý ostrov a nebyla by tu tvoje lehce rozbitá rodina.“ Přestože Marie tento názor sdílela, dotklo se jí, že to Ríša říká takhle bez obalu. Už se nadechla, aby se ohradila, nicméně Ríša ještě nebyl hotov. „Ale jsem rád, že jsem tady, a za nic bych nechtěl být nikde jinde. Protože uprostřed vši té mizérie jsi ty – a nesnesl bych představu, že jsi na ni sama.“

Proto jsem chtěla, abys se mnou jel. Ty mě opravdu miluješ. A já zrovna teď strašně moc potřebuju být milovaná.

Vzteky ji opustil. Až nyní si uvědomila, že se zase přepnula do módu, ve kterém mělo ruku na volantu její protivné já. Byla jako to děcko ze Sněhové královny, kterému do oka vletěl střep rozbitého zrcadla. Viděla všechno pokřivené a pokroucené, nic pro ni nebylo dost dobré a všechno šlo jenom ke zkáze... Otočila se a zadívala se do starostlivého pohledu člověka, co ji prostě a jednoduše miloval. Konečně ho nevnímala jenom jako další položku na seznamu, o kterou se musí postarat. Byl tady s ní. Byl tady pro ni. A ona za to cítila hlubokou vděčnost.

Slzy, které se jí draly do očí, konečně vyplavily poslední zbytky černých střepů, jež hyzdily okolní svět. Ukryla se v jeho náruči, kterou jí ochotně poskytl. Jeho vůně ji naplnila pocitem bezpečí, a když zhluboka vydechla, spadla jí z ramen

neviditelná tíha. Zvedla k němu vděčně pohled a on ji něžně pohladil po tváři.

V takových chvílích dokázala na okamžik utéci pryč od všeho kolem – do země, ve které není třeba slov a kde jsou jen oni dva. Jenom teď a tady.

Dan

„TOHLE MÍSTO JE ÚPLNĚ NEJVÍC!“ ROMAN Z ROZRUŠENÍ nedokázal v klidu stát, a tak lehce poskakoval na místě. „Pojď, začneme s průzkumem!“

„To bychom se napřed měli radši dovolit,“ zahučel Dan a jeho nadšení zmatelně opadlo. Moc dobře slyšel, jak táta před chvílí zase křičel na mámu, zatímco ona pořád jen mlčela. Nechtěl s ním teď mluvit. Zlobil se, že se k mámě takhle chová, a taky se bál, že bude křičet i na něj.

„Dovolovat se nemusíme. Dneska stejně nepůjdeme nikam daleko a na ostrově kromě nás nikdo není. Co by se mohlo stát? Tak pojď!“

Danovi tohle ujištění rozhodně nestačilo, ale Roman už se hnál kupředu jak neřízená střela. Jestli měl být někdo z nich aspoň trochu zodpovědný, bude to muset být jako vždycky Dan.

Rozhlédl se a hned našel, co hledal. Stázi klečela na pláži a probírala se kamínky.

„Hej, Stázi!“ zavolal na ni. „Kdyby nás táta hledal, tak se jdem kouknout jen kousek tamtím směrem, jo?“

Jeho o dva roky starší ségra zasněně pokývala hlavou, přestože ani nezvedla svůj bledý obličej od podivného obrazce, který kolem sebe pomalu tvořila. Takové věci dělávala, co Dan pamatoval – a musel přiznat, že když se občas na chvíli zastavil a zahleděl na její výtvary, vždycky v nich dovedl najít něco divně uklidňujícího a poutavého.

Teď ale rozhodně nehodlal stát a zírat na šutry. S dobrým pocitem, že udělal všechno pro to, aby s bráchou neměli průšvih, vyrazil za Romanem, který už poskakoval hodný kus vpředu. Vzápětí už se oba se smíchem hnali podél břehu, ohlušení větrem zvedajícím se od moře. Jako rozdováděná štěňata se předbíhali v ostrém sprintu, který na nepravidelném kamenitém podkladu nebyl úplně nejsnadnější. Přibrzdili až ve chvíli, kdy oba funěli jako dvě vysloužilé lokomotivy.

„Kdo najde tu největší podivnost, vyhraje!“ vyhrkl Dan, ze kterého už stačily opadat všechny starosti. S nadějí se ihned vrhl k moři, než to napadne i Romana. Kdo ví – třeba zrovna příliv vyplavil nějakou flašku se vzkazem nebo něco podobně hustýho... Jeho bratr se očividně taky nehodlal nechat zahánbit, i když mu jeho dvojče sebralo lepší část pláže. Dan ho koutkem oka zahlédl, jak se vrhá k pár nízkým keřům hodný kus od břehu. Doufal jen, že tam jeho všímavý brácha nezahlídl nějakou fakt pěknou ještěrku nebo obřího brouka, kterými by ho samozřejmě lehce porazil.

Sám moc štěstí neměl. Flaška se vzkazem zůstala samozřejmě jenom nesplněným přáním, ale i tak by čekal aspoň nějakou pořádnou mušli, schránku kraba nebo něco na podobné úrovni... Ale až na smradlavé řasy dneska moře nevyplavilo

nic zvláštního. No a smradlavými řasami se před bráchou moc neblýskne. Už už se začínal smiřovat s neúspěchem, když mu pohled padl kus stranou... A srdce se mu div nezastavilo.

V malé louži, která při odlivu zůstala odříznutá od zbytku moře, se rýsovala stopa bosé lidské nohy. Zcela zřetelná, takže rozhodně nemohla být nijak stará. Na pláži, na které už prý víc jak měsíc nikdo jiný nebyl a kterou teď měli jenom sami pro sebe, stejně jako celý ostrov... Tenhle objev bude stačit jen zlehka okořenit troškou tajuplného příběhu a Roman pukne závistí!

Spokojený sám se sebou a zároveň příjemně rozechvělý očekáváním, co asi našel brácha, vyrazil zpátky. Roman už na něj čekal a tvářil se děsně důležitě. To sice nevěstilo nic dobrého z hlediska soutěže, ale Danovi začínala být jejich soutěž celkem fuk. Jeho fantazie už si malovala úžasně živými barvami podivuhodné příběhy, které tu na něj a na Romana určitě čekají. Tajemní domorodci, mořští hadi, skryté poklady...

„Takže...“ protáhl Roman důležitě. „Co neseš?“

„Začni ty,“ odvětil Dan, „to moje je v louži tamhle.“

Romanovi se rozšířily oči. „No a neuplave to?“

„Ne, není to živý a je to stranou od vln. Tak cos našel?“

Roman se tajuplně pousmál a rychlým trhnutím vytáhl ruku z kapsy. Na dlani mu ležel zašedlý medailonek na zlatavém řetízku, kterému ona omšelost dodávala kouzlo ztraceného pokladu. Když se navíc člověk koukl hodně pečlivě, dalo se na něm odlišit vybledlé, ale přesto zřetelně vyvedené B.

„Dost dobrý,“ musel ho chtě nechtě ocenit Dan.

„Visel na jedné větvičce v podrostu. Hned jak jsi řekl, že hrajem, zahlíd jsem, jak se tam blyští.“ Zatvářil se až přehnaně zadumaně a Danovi bylo hned jasné, že vsází na stejnou kartu jako on sám. Zkusí svůj nález náležitě prodat dobrým příběhem. „Upřímně je mi ale fakt divný, že by to tam mohlo viset dlouho bez toho, aby to sfoukl vítr. Takže mám dojem, že i když vypadá zašle, musel ho někdo ztratit poměrně nedávno.“

„Když něco ztratíš, spadne to většinou na zem – jaká je šance, že by to dopadlo zrovna na keř?“ zapochyboval Dan.

„Třeba tím houštím prolézal a při tom se řetízek zachytil o větev.“

Oba chlapci se zahleděli do mlhy, zakrývající výhled na to, co se mohlo skrývat za podrostem. Bez jediného pohledu nebo slova Dan věděl, že Roman cítí stejné mrazení v zádech, jaké se po páteři svezlo jemu samotnému.

„Já jsem vlastně našel něco, co taky nasvědčuje tomu, že tu nejsme sami,“ skoro zašeptal do ticha, aby nenuceně podtrhl atmosféru. Hned mu bylo jasné, že uspěl – Romanův pohled se k němu stočil takovou rychlostí, že se mu oči v důlcích div neprotočily kolem dokola jako postavičce v kresleném filmu. Dan ten moment rozhodně nehodlal nechat vyšumět do ztracena. „Pojď za mnou.“ Chytl bratra za ruku a v poklusu ho táhl za sebou. Vzrušením, které z Romana cítil, se i Danovi samotnému rozbušilo srdce o něco rychleji. Tenhle pocit měl strašně rád – když si jeden s druhým vzájemně pomáhali vybudovat svět, kde se dějí zázraky a kde byla dobrodružství na denním pořádku.

„Tady.“ Ukázal konečně do vody s úlevou, že dokázal znovu najít místo se stopou. Kdyby ho po takhle podařeném úvodu minul, byl by to hrozný trapas.

„Páni,“ vydechl Roman. „To v té louži taky nemůže být moc dlouho. A nikdo z našich určitě dneska do vody nelezl.“

„Ale táta říkal, že je ostrov jenom náš a nikdo jiný tady kromě nás není...“ pronesl Dan vážně.

„Tohle ale vypadá docela jinak,“ pokýval hlavou Roman a oči se mu rozšířily vzrušením. „Podle mě tu sami rozhodně nejsme.“

„Ne, to nejsme,“ zašeptal Dan a vychutnával si tajemno, které je oba obestoupilo.